

givingens Omraade, som enten dette Ting eller Landet i det hele kan være tjent med. Dette Forslags Tendens gaar jo meget bestemt imod den Retning, som den samlede Lovgivningsmagt i 1891 slog ind paa, idet Forslaget netop har taget de to samme Skatteobjekter op, som den Gang vare Genstand for Lovgivning, men har behandlet dem i ganske modsat Aand af den, som man den Gang var enig om: Man vil formindste Distatten, og man vil forhøje Sufferbolden. Jeg har den Tro, at man i alt Fald her i dette Ting ikke med Hensyn til disse Spørgsmaal har skiftet Standpunkt saa radikalt siden 1891, at der er nogen egentlig Udfigt til, at man vil gaa ind paa et Forslag paa det her angivne Grundlag. En anden Grund, hvorfor jeg ikke tror, at der vil komme noget ud af dette Forslag, er den, at vi staa over for en gennemgribende Revision af Toldloven. Om ikke mange Dage vil der jo her i Tinget fremkomme Forslag, som baare Bejen for en saadan Revision, og det forekommer mig da ubestrideligt, at det er lidet heldigt, naar man staa over for en fuldstændig Revision af Toldloven, at begynde at røre ved en lille Stump deraf saaledes, som der her er Tale om. Man præjudicerer aabenbart derved den større Reform, der nu i saa mange Aar har været Genstand for dette Tings ivrige Ønsker og Bestræbelser, og som vi vel nu have bedre Udfigt til at faa noget ud af end tidligere. Ved at vedtage Forslaget saaledes, som det her foreligger, eller noget lignende, gaar man — det kan ikke nægtes — i en stik modsat Retning af den, der altid hidtil har været raadende i dette Ting, og som jeg er vis paa ogsaa fremtidig vil være raadende der. En væsentlig Del af Forslaget gaar jo nemlig ud paa at forhøje Beskyttelsen for Virksomheder her i Landet, og jeg tror, at er der nogen Anskuelse, som netop i de sidste Aar har bredt sig stærkt hos det overvejende Flertal af Landets Befolkning, saa er det den, at det er ikke paa den Maade, man skal hjælpe vor hjemlige Virksomhed frem, enten det nu er paa Land eller i By. Der er ingen her, der stiller sig paa et radikalt Frihandlerstandpunkt, det tror jeg i det mindste ikke. Der er ingen her, der vil have den Beskyttelse, som mange Virksomheder her i Landet ere voksende op under, fuldstændig ryddet til Side. Men det, man mere og mere vil komme til at samle sig om, er dette, at tilvejebringe en større Sigelighed og Retfærdighed for de forskellige Erhverv her i Landet derved, at man nedsetter Beskyttelsen for de Erhverv, der have den i den Grad, at det

baade stader dem selv og tillige er en stor Ubillighed over for Landets andre Indbyggere. Og det Forslag, som her foreligger, er, om end kun et forholdsvis lille Skridt, saa dog et Skridt i den Retning, som det store Flertal her i Tinget altid har anset for at være Ret. Jeg tror heller ikke, at man kan skjule for sig selv, at Vedtagelsen af et Forslag som dette vil drage betydelige Konsekvenser efter sig. Jeg ser ikke, hvorledes man f. Eks. vil værge sig mod Told paa Hvedemel eller mod selve Hvedetolden, thi efter Ophævelsen af Kravet paa Identitetsbeviser i Thykland for Kornudførelsen er der jo faktisk, i alt Fald i visse Tilfælde, indtraadt en Udførselspræmie ogsaa for uformaalet Korn. Efter min Overbevisning er den rette Vej til at hjælpe Sufferindustrien her i Landet og til at hjælpe det Landbrug, som over for os henleder Opmærksomheden paa den slette Tilstand, den delvisse Nødstilstand, hvori det, ogsaa efter min Mening, befinder sig, den, at nedsette de Byrder, som tynge alt for haardt paa det. Hvad vi kunne gøre for Sufferfabrikkerne til Gavn for alle og uden at stade nogen, er dette, at ophæve den Told, der er paa Kul, og i ethvert Tilfælde væsentlig formindste Tolden paa Maskiner og paa Hjelpestoffer. Og ligeledes er det jo fremhævet saa mange Gange, saa det er overflødig for mig at komme nærmere ind paa det, at et af de heldigste Midler til at hjælpe ikke blot Landbruget i enkelte Dele af Landet men i hele Landet er en Reform af Toldloven, hvorved vi formindste den uretfærdig store Beskyttelse, som nu fremfor alt hviler paa Landbruget. Man har i Motiverne til dette Lovforslag henpeget paa Thykland. Man har nævnt en saa kolossal Sufferbeskyttelse som 8 Ore pr. Bund lom den, der var gældende i Thykland. Det er jo ogsaa bekendt, at Thykland gennem Udførselspræmie og ad andre Veje paa enhver Maade har søgt at bringe sin Sufferindustri og Sufferroeddykning op til en stærk Blomstring. Nuvel, det er ogsaa lykkes Thykland at fremvæle, til Dels ved disse kunstige Midler, en overordentlig stærkt udviklet Roeddykning og ligeledes en meget stærkt udviklet Sufferindustri. Thykland er jo blevet det stærkeste sukkerproducerende Land i Verden. Men hvis man derfor tror, at de tyske Roeddykkes Aaar og de tyske Sufferfabrikanter's Aaar ere blevne lyse og gode, tager man meget fejl. Alandt alle de Klager, som lyde fra de overbeskyttede Industrier i Thykland, lyder ingen højere, og der er ingen, hvis Klang forekommer mig at være mere ægte end den, der lyder netop fra de tyske